

Tác Giả và Tác Phẩm

Cao Xuân Huy và bằng hữu

(bạn thơ)

Mục Lục

- Tưởng niệm Cao Xuân Huy – Da Màu – 2
- Tưởng nhớ Cao Xuân Huy - Thường Quán - 2
- Huy lần tới – Nguyễn Thị Hoàng Bắc – 3
- Hỏi Huy, sao chết tháng này – Trần Mộng Tú – 4
- Lời cuối – Nguyễn Thị Thanh Bình - 4
- Mang hấn trở về / suicide season – Trâm Hương – 5
- Two years – Bea Nguyễn (con gái Cao Xuân Huy) (*6) - 7

Phụ đính I:

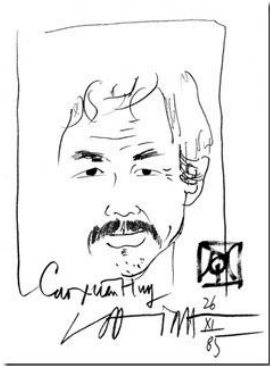
- Thương nhớ Cao Xuân Huy – Trịnh Y Thư
- Về thôi. Cao Xuân Huy – Hoàng Xuân Sơn
- Tiền bạn – Vũ Thùy Hạnh
- Súng gãy đã thành pho tượng cổ - Đặng Kim Côn
- Tháng gãy, đọc Cao Xuân Huy – Hoàng Xuân Sơn
- Già bạn, tao đi – Nguyễn Mạnh Trinh
- Ngồi thiền nhớ Cao Xuân Huy (*7) – Bùi Huy

Phụ đính II:

Tang lễ Cao Xuân Huy

(Tim bài đọc: ở “Keyboard”, nhấn nút “F5”, đánh số trang, rồi “Enter”)

Tưởng niệm Cao Xuân Huy Ban biên tập Da Màu

Nhà văn *Cao Xuân Huy*, tác giả truyện ký *Tháng Ba Gãy Súng*, đã vĩnh viễn chia tay bạn đọc và thân hữu vào lúc 4:50 chiều thứ Sáu 12.11.2010 tại tư gia. Cũng như nhà văn Thảo Trường, người đã ra đi cuối tháng tám 2010 vừa rồi, Cao Xuân Huy là một cây bút cầm súng. Tuy vậy, có một điều khác biệt giữa hai nhà văn quá cố này, Thảo Trường sáng tác trong và sau đời sống quân ngũ, còn Cao Xuân Huy chỉ cầm bút sau khi súng đã gãy! Cho nên, *Tháng Ba Gãy Súng* là tiếng kêu thống hận của người lính, và chỉ kêu một lần. Rồi thôi!

Tạp chí *Da Màu*, cùng với văn thi nghệ sĩ thân hữu, xin dành một số trang trong tuần lễ này để tưởng niệm nhà văn, và trước hết và vẫn là, người lính Cao Xuân Huy.

[Tranh: *Cao Xuân Huy*, phác họa bằng bút chì của Võ Đình, vẽ tại nhà Nguyễn Mộng Giác năm 1985, trong buổi họp mặt với Nguyễn Bá Trạc, Vũ Huy Quang, Nguyễn Tất Nhiên, Nguyễn Mộng Giác, Bùi Vĩnh Phúc, và một vài thân hữu khác.]

Tưởng nhớ Cao Xuân Huy Thường Quán

*(bản Việt ngữ, để tưởng nhớ Cao Xuân Huy,
người vừa ra đi hôm sau ngày Chiến Sĩ Trận Vong)*

Trên những cánh đồng Flanders

Trên những cánh đồng Flanders hoa poppy đang mọc dầy
Giữa những gốc thập tự giá, hàng tiếp hàng
Đánh dấu chỗ nằm của chúng tôi; kia giữa trời
Những cánh sơn ca, còn can đảm ca hát, chúng bay
Nghe nhỏ lấm tiếng ca hát ấy giữa tiếng súng đạn bên dưới
Chúng tôi những người chết. Đôi ngày ngắn mới hôm qua
Chúng tôi đã sống, đã cảm nhận sớm ngày, đã thấy ánh hồng hoàng hôn
Đã yêu, cho và nhận, bây giờ chúng tôi nằm xuống
Những cánh đồng Flanders
Lên tiếng qua lại với quân bên kia:
Đây gửi tới các anh từ tay ném này từng gãy, từng thua
Ngọn đuốc này, hãy nhận lấy là của các anh đây, để đưa cao lên
Nếu các anh làm hỏng tin tưởng này của chúng tôi, chúng tôi người chết
Sẽ không ngủ, dù hoa poppy đang mọc dầy

Trên những cánh đồng Flanders

In Flanders fields

John McCrae (5/1915)

In Flanders fields the poppies grow
Between the crosses, row on row,
That mark our place; and in the sky
The larks, still bravely singing, fly
Scarce heard amid the guns below.
We are the Dead. Short days ago
We lived, felt dawn, saw sunset glow,
Loved and were loved, and now we lie
In Flanders fields.
Take up our quarrel with the foe:
To you from failing hands we throw
The torch; be yours to hold it high.
If ye break faith with us who die
We shall not sleep, though poppies grow
In Flanders fields.

Huy lấn tới

Nguyễn Thị Hoàng Bắc

bạn bè mấy đứa nay còn đâu
thì chúng ta sẽ kẻ trước với người sau
lạ lòng hôm huy đi trời âm u một trận
gió bão một trận tôi đụng xe một trận
cảnh sát hỏi gì nói gì tôi chẳng nhớ chẳng nói gì
huy đã lấn tới rồi đã bỏ đi rồi
tôi có nói vậy cảnh sát vẫn ghi ticket mà
cái vé vào đời đã bị thu hồi
huy bị phạt hay huy trả vé

cầm lấy nhẹ nhàng trả đi cũng nhẹ nhàng
cái vé giông bão không tháng ba không chờ sao lại lần tới
hay là ta vỗ tay nhịp nhàng hoan hô
vé miễn phí
nhận sẵn sàng
trả cố gắng
tất cả xếp hàng ngang dọc chéo
bước đều hần hển bước tới ngồn ngang
biết rồi sao vẫn không tin
hôm nay huy bỏ hàng lần tới

12 tháng 11, 2010

Hội Huy, sao chết tháng này **Trần Mộng Tú**

Huy ơi
Tại sao Huy chết tháng này
tháng này không phải tháng ba,
cũng chẳng phải tháng tư,
tại sao Huy chết
Tháng này là tháng mười một
tháng của mùa thu
của những điều nhẹ nhàng thơ mộng
ai có buồn ai
cũng buồn nỗi dịu dàng
Tháng này không phải tháng của Huy
tại sao Huy chết
Tại sao Huy lại rơi
như tiếng rơi
của vỏ đạn tháng ba vào cùng tiếng lá thu
sao Huy gãy ngang như báng súng
ai bẻ Huy đâu mà Huy gãy thế này
Còn nhớ không Huy
ngày nhóm mình mới gặp nhau với những trái tim
còn đầy ấp một quê nhà yêu dấu
Huy cười ròn rã
vẫn nghe như tiếng súng lên nòng
Huy ơi
mùa thu tây bắc đang rụng xuống
mây thu như một giải khăn tang
Huy về bên đó êm đềm nhẹ
quên tháng ba súng bẻ gãy ngang.

tháng mười một, hai ngàn mười.

**LỜI CUỐI (cho Cao Xuân Huy)
Nguyễn Thị Thanh Bình**

Một trăm năm cuộc đời mộng ngắn
Kẻ ăn mày trọc phú như nhau
Trời tóm lại bắt về mộ vắng
Một chỗ nằm của cải chìm sâu
Tôi sẽ chết có nghĩa gì đâu
Hành trang đi một túi hư vô
Trả lại hết bụi hồng lưu dấu
Cuộc nhân sinh tiếp diễn xô bồ
Thức với nhau đêm tàn mưa đổ
Ngủ làm chi còn cả đời sau
Đừng ném xuống hồn tôi huyết mộ
Mai xa rồi thêm một vết đau
Tôi sẽ chết có nghĩa gì đâu
Ngày khép lại thân không động nữa
Nợ dương trần tôi đã trả chưa
Hay nợ mãi mộng lòng che giấu
Tôi chết rồi nổi nhớ về đâu
Môi hôn cũ tựa màu trắng vỡ
Mảnh thề xưa rơi rụng chân cầu
Chẳng lẽ hận tình dưới mộ sâu
Chẳng lẽ đi rồi còn quay lại
Quán trọ này ghé một lần thôi
Hãy cạn chén giọt chiều hấp hối
Đêm xuống thành quá khứ ngày mai
Tôi sẽ chết ngày mai chẳng lạ
Vài trăm hương thơ điệu vài câu
Vòng hoa trắng người mà đưa tiễn
Rồi thôi như nắm đất giữa đường

Mang hấn trở về / suicide season
Bring Me the Horizon
Trầm Hương

*Hình ảnh Cao Xuân Huy và chị Minh tại tư gia,
ngày 31 tháng 10 năm 2010 trong lần thăm cuối cùng.*

Mang hấn trở về

Trích từ album Suicide Season của ban nhạc Bring Me The Horizon.

Bản dịch này thay lời tiễn đưa Cao Xuân Huy.

Cao Xuân Huy mà tôi biết yêu đời sống bằng một tâm hồn cao vời.

*Có lẽ anh đang luyến tiếc chúng ta như chúng ta đang vô cùng
luyến tiếc anh.*

Trâm Hương

Chúng tôi nhìn chằm chằm chiếc đồng hồ bị hỏng, kim đã ngừng quay
Ngày trở thành đêm, trái tim trống rỗng và khắp nơi trống rỗng
Ngày anh mất hấn, anh dần mất luôn anh
Vì khi hấn chết, hấn đã lấy đi một phần hồn anh
Không đủ giờ cho một lời chúc lành, không cơ hội cho một lời chào biệt.
Không một lời giải thích, không cả một lý do
Anh nhìn anh tan nát, những mảnh rơi trên nền nhà
Minh nhìn chằm chằm chiếc đồng hồ bị hỏng, kim không còn quay nữa
Giá nỗi buồn có thể dựng chiếc thang cao, hoặc nước mắt có thể mở đường
Anh sẽ leo đến tận thiên đàng, và mang hấn trở về đây
Anh không buông xuôi, vẫn chưa phải đường cùng
Chúng tôi nhìn chằm chằm chiếc đồng hồ bị hỏng, kim đã ngừng quay
Ngày trở thành đêm, trái tim trống rỗng và khắp nơi trống rỗng
Ngày anh mất hấn, anh dần mất luôn anh
Vì khi hấn chết, hấn đã lấy đi một phần hồn anh
Cái chết chỉ là một chương
Minh hãy xé bỏ những trang của hôm qua
Sự chết chỉ là một chân trời
Và anh sẵn sàng để mặt trời của anh . . .
Anh sẵn sàng để mặt trời của anh . . .
Anh sẵn sàng để mặt trời của anh lặn xuống
Mùa vĩnh biệt!
Giá nỗi buồn có thể dựng chiếc thang cao, hoặc nước mắt có thể mở đường
Chúng tôi sẽ leo đến tận thiên đàng, và mang hấn trở về đây
Chúng tôi sẽ làm tất cả để mang hấn về cho anh
Chúng tôi sẽ làm tất cả để chấm dứt những gì anh đang trải qua

Trâm Hương chuyển ngữ, 15 tháng 11-2010

Suicide Season

We stare at broken clocks, the hands don't turn anymore
The days turn into nights, empty hearts and empty places
The day you lost him, I slowly lost you too
For when he died, he took a part of you
No time for farewells, no chances for goodbyes
No explanations, no fucking reasons why

I watched it eat you up, pieces fallen on the floor
We stare at broken clocks, the hands don't turn anymore
If only sorrow could build a staircase, or tears could show the way
I would climb my way to Heaven, and bring him back home again
Don't give up hope my friend, this is not the end
We stare at broken clocks, the hands don't turn anymore
The days turn into nights, empty hearts and empty places
The day you lost him, I slowly lost you too
For when he died, he took a part of you
Death is only a chapter
So let's rip out the pages of yesterday
Death is only a horizon
And I'm ready for my sun...
I'm ready for my sun to...
I'm ready for my sun...
I'm ready for my sun to set
This is suicide season!
If only sorrow could build a staircase, or tears could show the way
We would climb our way to Heaven, and bring him home again
We would do anything to bring him back to you
We would do anything to end what you're going through

Bring Me the Horizon

***

Two years Bea Nguyễn

California, Saturday, November 3, 2012

Dear Daddy,

It's November again and, just like last year, I am reminded of you a bit more (which seems impossible as I think about you everyday). I guess it's just that November makes everything sadder and the weather turning ever so slightly cooler makes the longing for your presence more noticeable for some bizarre reason. The day you died was warm-ish, the days of your funeral were colder. You have been gone for two years now but it feels like just yesterday that we were driving up to UCLA for your appointments.

Over the past two years, all I can do is remember the last few months of your life, I guess losing you is still pretty fresh as I can't seem to conjure up many memories of you before you had gotten very ill. I hate that. I'm hoping this will change in time. For now, all I can do is remember life as it was between February through November of 2010. It is painful and it makes me more sad than I have ever felt about anything in my life but I cherish that time that I had with you and I am grateful to have been there with you through it all. All I have now are my memories of those last months and even though it is almost unbearable to think of sometimes, I hope I don't forget any of it because I learned so much just from watching you go through that hell and coming out of it with so much dignity.

Here is what I remember:

Getting up at 4am many mornings to pick you up to go to UCLA

That one morning it was raining outside-- you were already so frail at that point-- and you waiting for me in the rain, you could hardly walk but you hurried as much as you could to get into the car (you didn't give me time to come out and help you)

Setting 15 minutes timers on my phone to remind you to drink that chalky stuff for CT Scans... all those CT scans.

Going to Manhattan Beach to that one god awful center for multiple MRIs. The male nurse/technician guy who was a total jerk who had called me into the room to talk to you about possible shrapnel in your body that might affect the MRI. I just remember him being kind of hostile and you sitting there quietly in your hospital gown. I remember explaining everything to him, how you had plenty of MRIs prior to this one and that it would be fine, leaving you there with him and then walking outside to hide behind the building to cry... I couldn't stop crying.

Driving home from treatment that one day we were both so hungry that we ate all of the sour candies I had in my car, even though you hate anything sour. This was when you still wanted to eat, but then, of course, you ate almost nothing when we met mom for lunch.

Having lunch with you at the restaurant after treatment where the pretty owner recognized you by your voice. (my dad used to contribute to radio programs) I could tell you were very pleased with that-- nothing like a pretty lady making you feel like a celebrity. :)

Overhearing Dr. Chmielowski speaking to a resident doctor about how your chemo (with an experimental drug we had signed up for) was no longer working and that he would try one last thing for you (Taxol)

Bloody noses, I still keep a tissue that you left in my car after getting a bloody nose. I know it's creepy but I can't throw it away.

Nausea

Ginger Tea

You sitting by yourself in your office area, watching TV while mom was at work.

Mom said when you had gotten too sick to work, you would drive around the neighborhood just to get out of the house.

The last morning we went in for chemo and your bloodwork came back abnormal... something about bilirubin....

Having to drive from Westwood hospital to Santa Monica for emergency CT scan to verify that the cancer had basically just exploded in your liver and that it was over

The homeless man that they brought in while we were waiting, how he smelled of urine, and discussing how it was so sad that he had ended up like that

You closing your eyes, in the hospital bed, maybe pretending to sleep? But I could sense that you were worried or thinking about the fact that it was basically over

The look on Dr. Chmielowski's nurse when we told her that we didn't have to schedule anymore chemo appointments

Talking to you on the way home that day about treatment ending and preparing for the inevitable, you said you were ready to die when you fought in the war and that all these years since then have been "a bonus"

Trying not to cry, having nothing left to say on that drive home and holding your hand.... I think about that car ride all the time.

The day you died, I think you were long gone hours before. That morning, you had moved from your hospice bed onto your own bed, where mommy was sleeping. You probably knew. That was a horrible day. I can't stop thinking about it. It was horrifying and sad. I try not to think about it but the most random things remind me of it at some point everyday. You were so strong, daddy. I can't imagine the pain you endured over the last few weeks of your life but you never

complained, you just got through it... quietly.... that was hard, too, how you spoke less and less.... but you always smiled if we would say anything to you. You were stronger than I think I could ever be. Such a badass; I guess that is what I will take away from these memories that keep cycling in my mind until I can start remembering you as the man you were before the cancer.

I feel you everywhere even though I don't really believe in ghosts or an afterlife, really.

I miss you, you are always with me.

i love you,
be

***

Phụ đính I:

Thương nhớ Cao Xuân Huy Trịnh Y Thư

Tháng ba đỉnh trời toác máu
lũ kên kên chao chiêng mùi tử khí trào dâng
tháng ba xác trẻ và người già
Nằm bên nhau thanh thản nghe gió vi vu
bờ lau Cửa Việt sóng bủa lớn
nuốt chửng
Thành phố lạ, biển đen không đâu là nhà
tên tuổi râu quá cứng để nhớ
bản nháp cuộc đời viết mãi chưa xong
Đêm trở mưa, đi về như cơn mộng
rượu đỏ máu bầm cũng thể thôi
ngan ngát hoàng lan chờ bên khung cửa
Chua xót viên đạn cũ còn sừng vết thương
tháng ba trở về bờ cát đỏ
tháng ba trôi đi như ngàn sương
Lạ thổ nơi lạ cả tình
bên kia núi còn nghe đồng vọng
u uất đêm trăng
Chờ ngày hóa thân
cõi lạ vừa nằm xuống đã thấy biển xưa
cát trắng mái nhà nâu và hàng dừa
Hãy trôi đi tháng ba.

Về thôi. Cao Xuân Huy Hoàng Xuân Sơn

bằng lăng
tím ở chơn mày
con mắt sáng ở mù mây

cuộc chờ
“đi chưa hết biển”? tình cờ
thôi thì một nắm đất khô
hẹn về
bây giờ trời ở mê mê
mà hồn tịnh với
bộn bề nhân gian
súng gươm đưa nỗi phục hàng
về ngang tầm viết
mệnh mang tự tình
câu thề
tỏ với u minh
ấm nôi bằng hữu
đăng trình cuộc du
11/2010

Tiến bạn

Vũ Thùy Hạnh

Gửi Cao Xuân Huy

Có phải đêm dâng trào ánh nến
Hay là lệ nhỏ xuống canh châu
Bước chân phiêu bạt xa nghìn dặm
Hay cõi thiên thu đã nhiệm màu
Có phải sương giăng chiều thu lạnh
Hay là trời đất phủ khăn tang
Hồn ai gió gọi ngoài biên ải
Hay mảnh trăng soi sớm muộn màng
Một hồn sông núi xanh như ngọc
Một tháng ba buồn bước lẻ loi
Một thân lưu xứ gầy theo mộng
Vài mẩu chuyện xưa gửi lại người
Tặng cho đời chút hương xa ấy
Trao vội bên bờ cõi tử sinh
Hôm nay tiễn bạn đi nghìn dặm
Gửi với theo cho ấm lộ trình
Đêm vẫn rưng rưng tràn ánh nến
Hay là lệ nhỏ suốt canh châu?
Lệ ơi xin chắt thành men rượu
Cho cõi yên minh ấm mạch sâu

Súng gươm đã thành pho tượng cổ

Đặng Kim Côn

Gửi theo Cao Xuân Huy

Ai dành đâu mà ông lẩn trước
Cuối đường thì cũng gặp nhau thôi

Nơi đó, khà khà, khoan quá chén,
Chờ ta cạn với, Tháng Ba đời.
Xuống dưới gặp chưa, thời trận mạc,
Anh em đổ lại máu sa trường?
Nâng giùm cốc Kon Tum, Quảng Trị
Nhớ gì nơi bỏ lại máu xương?
Thế nhé, nghỉ đi thằng ông nội,
Chuyện người để lại kiếp người lo.
Vũ khí trong lòng nay đã đủ,
Thôi, cần chi súng tháng ba xưa.
Ông ác! để lại đời nước mắt
Mà cứ tô hô ngoác miệng cười
Súng Gãy đã thành pho tượng cổ
Đằm đìa giấy mực ngược dòng trôi.

11/2010

Tháng gãy, đọc Cao Xuân Huy Hoàng Xuân Sơn

*trong con mắt máu sôi trào
còn dăm phút nữa thì tao đi đời
không thể nào không nhớ
đạn nổ rền trong đầu
bảng tên đời mọc thếch
gãy súng rồi về đâu?
gãy súng
gãy súng
tháng ba gãy
tay gờm chân dậm chạy
gãy súng rồi
chạy đâu?
bắn gãy súng
bắn vào mắt đỏ ngầu
bắn rụng hồn tức tử
bắn bỏ thân hèn
bắn chết bỏ
bắn
vào đêm
bắn rơi giọt máu
máu lăn quay đầu đạn
báng súng lăn quay
trườn đi. máu
bò-trườn-đi-cay-nồng-máu-rượu
mưa máu ra trên đời
máu trảm mình thủy phiêu
rợn gắt
mọc ra
đồng đội mọc ra máu*

những đầu
những tay chân
cụt ngắn
1985

Giã bạn, tao đi
Nguyễn Mạnh Trinh
Tướng niệm CXH.

Nắm chặt tay tao đi Minh
Bước thiên cổ nín bình minh khởi đầu
Nắm tay tao, dịu cơn đau
Trong đôi mắt chợt xưa sau bàng hoàng
Ngoài kia nắng có ươm vàng
Mây phiêu du có lang thang cuối trời
Mây tao chung mấy cuộc chơi
Những trang Văn Học thế thời mỏng lung
Nắm chặt tay tao đi Hùng
Tháng Ba Gãy Súng rưng rưng dáng cò
Vài Câu Chuyện . . . mấy cơn mơ
Kình Ngư vượt sóng qua bờ nhân gian
Thuở nào trời đất dọc ngang
Ai còn ai mất bến sang ai chờ?
Tao nằm nghe chặm hư vô
Tuồng giấc nắng đã bắt ngờ hoàng hôn...

***

Tôi có người bạn Cao Xuân Huy. Một Huy cả ngày nói không quá vài chữ. Rủ bạn ra sân hút thuốc Huy chỉ nói độc một chữ: *Trăng ?* Người nghe phải hiểu là Huy muốn nói: *Ông ra ngoài ngắm trăng với tôi không ?* Huy nói ít, nhưng hay cười. Ôi cái nụ cười như Phật, nụ cười có khả năng giải hết mọi bất hạnh mà dân tộc khốn khổ, khốn nạn này đã trải qua trong mấy cuộc binh lửa liên miên suốt 500 năm. Huy bỏ đi, tôi không mấy khi uống rượu. Chỉ hay ngồi một mình. Đầu mùa hạ năm nay tôi nhập thất, tịnh khẩu 10 ngày không nói năng. Đang ngồi thiền ở Kaufman, bỗng nhớ Huy, nhớ những ngày Huy về Houston đóng kịch cho đài TV Hồn Việt, những sáng thức dậy thấy Huy đã dậy từ bao giờ, ngồi xếp bằng trên sàn nhà, nở nụ cười làm sáng rỡ cả ngày, tâm tôi xao động, làm bài thơ nhớ Huy.

Chép ra đây để cùng nhớ Huy.

Ngồi thiền nhớ Cao Xuân Huy
Tô Thâm Huy
Kaufman, Lập Hạ, Tân Mão

Khi không vội bỏ cuộc chơi,
Để mây cúi mặt giữa trời buồn tênh.
Hỏi con sâu róm trên cành,

Trăm năm đo mãi để thành bướm chưa?
Môi cười vượt cả hư vô,
Đem thân trượng khách ra đùa là sao!
Cầm bằng mấy cuộc binh đao,
Gửi sương cho nắng đem vào lòng hoa.
Mới hay trong cõi người ta,
Lọ chẳng trắng ấy...
Nửa là chiêm bao.

Đọc ngang bạc nửa hàm râu,
Trần gian vắng lại một câu: *Thế à ?*

***

Phụ đính II:

Tang lễ Cao Xuân Huy

Cao Xuân Huy :
Sống như một con người, Chết như một con người
T.Vấn

*Lòng đắng sá gì non hóp rượu .
Mà không uống cạn, mà không say?*

.....
*Ta đi, nhưng biết về đâu chứ ?
Đã dấy phong yên lộng bốn trời.
Thà cứ ở đây ngồi giữa chợ .
Uống say mà gọi thế nhân ơi !
(Hành Phương Nam – Nguyễn Bính)*

Khi nhận được những hình ảnh tang lễ và bài viết ngắn về những người bạn túc trực bên cạnh Cao Xuân Huy những ngày cuối cùng từ một trong những người anh em của ông , tôi biết rằng thế là đã xong một đời người. Từ nay, ông đã đi vào quá khứ.

Những người thân yêu nhất của ông đang vật vã trước quan tài

Tuy không tham dự trực tiếp tang lễ, nhưng qua những hình ảnh nhận được, tôi biết rằng cái chết của ông đã gây thương tiếc cho rất nhiều người, mà theo lời ông Phila Tô Văn Cấp, một chiến hữu cùng binh chủng TQLC với Cao Xuân Huy “*kể cả những người (xin miễn nêu tên) không thích Huy khi còn sinh thời, nhưng họ cũng đến và qua câu chuyện trao đổi tôi nhận ra họ thán phục Huy và đồng đội của anh.*”.

Trên báo chí (giấy cũng như điện tử) và các diễn đàn mạng, tin tức , bài vở viết về Cao Xuân Huy tràn ngập trong nhiều ngày. Tạp chí Da Màu đã dành một chuyên đề đặc biệt để tưởng niệm nhà văn, thu hút được sự đóng góp của nhiều cây bút tên tuổi. Trang Blogs trên Website của đài VOA do nhà văn Nguyễn Xuân Hoàng phụ trách cũng đã chạy nhiều bài viết về nhà văn. Có thể nói, trong mấy ngày vừa qua, các bài vở trên mạng của giới viết lách chuyên nghiệp chỉ có một đề tài duy nhất : Nhà văn Cao Xuân Huy .

Đây là một hiện tượng khá hiếm hoi (?) mà tôi được biết. Trước Cao Xuân Huy – nhà văn , cũng có nhiều nhà văn tên tuổi đã qua đời. Trước Cao Xuân Huy – người lính, cũng đã có nhiều vị sĩ quan cao cấp ra đi. Nhưng trường hợp của nhà văn người lính Cao Xuân Huy dường như gây được sự chú ý nhiều hơn, từ cả hai giới truyền thông (bao gồm luôn giới làm văn học nghệ thuật và người thưởng ngoạn) và những cựu binh VNCH, đặc biệt là các cựu TQLC .

Tôi cho rằng, hiện tượng trên là dấu ấn cụ thể mà tác phẩm hồi ký Tháng Ba Gãy Súng để lại. Những gì ông viết trong đó liên quan đến quá nhiều người, dân cũng như lính. Khí phách của ông (và các chiến hữu của ông) trong những ngày cuối cùng của cuộc chiến đã khiến nhiều người ngưỡng mộ, từ ngưỡng mộ đến yêu mến và thương tiếc. Đối với anh em bằng hữu , người quen kẻ biết của ông, ông đã sống như một người bạn chí tình nhất . Với sự chí tình đó, ông đã chinh phục mọi người. Ông đã sống như một *con người*, nên khi ông ra đi, mọi người đã tiễn ông như tiễn một *con người*. Cũng là một sự trùng hợp, đoạn cuối bài viết của tôi sau khi Cao Xuân Huy qua đời (Ông Gãy Súng đã lên tàu) và tấm hình cuối cùng trong buổi lễ Hỏa Thiêu ngày 18 tháng 11 năm 2010 mà quý bằng hữu TQLC của Cao Xuân Huy gửi cho tôi lại có cùng một ý nghĩa :

Chuẩn bị đưa quan tài vào Lò Thiêu

Đường đời muôn vạn nẻo, nhưng chỉ có một nẻo đích thực để trở về cố hương. Đó là lối nhỏ đi qua những tấm lòng bằng hữu, với hành trang trên vai là tình thương yêu của những người thân kẻ thuộc trong gia đình. (Ông Gãy Súng đã lên tàu –T.Vấn)

Trước mặt chúng ta, lối nhỏ đi qua những tấm lòng bằng hữu, Cao Xuân Huy đang từ từ bước vào. Trên nắp quan tài, những đóa hoa đỏ thắm tượng trưng cho lòng yêu thương của gia đình. Cao Xuân Huy đã sống như một *con người* để giờ này đây ông đi vào cõi Vĩnh Hằng cũng với tư cách một *con người*.

Thôi nhé ! Cao Xuân Huy ! hãy thượng lộ bình an !

*T.Vấn
19 tháng 11 năm 2010.*